

„zákon o Ústavním soudu“) per analogiam tento Návrh na zrušení Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013.

4. Pro případ, že nebude shledáno dostatečných důvodů pro zrušení celého Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013, podáváme tímto z důvodu rozpornosti předmětného právního aktu s ústavním pořádkem České republiky ve smyslu ust. § 224 odst. 5 trestního řádu ve spojení s ust. § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu per analogiam, tento Návrh na zrušení čl. II Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013.
5. S ohledem na to, že argumentace k oběma uvedeným bodům se mnohdy prolíná, bude sice v tomto Návrhu pro přehled rozdělena do dvou skupin, nicméně argumenty jsou platné pro oba návrhy, jak jsou uvedeny v odstavcích 2. a 3.

III.

Aktivní legitimace

6. Pokud se jedná o aktivní legitimaci zdejšího soudu, ta vychází jednak z ust. § 224 odst. 5 trestního řádu a jednak z ust. § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu. Podle ust. § 224 odst. 5 trestního řádu platí: „Soud přeruší trestní stíhání, má-li za to, že zákon, jehož užití je v dané trestní věci rozhodné pro rozhodování o vině a trestu, je v rozporu s ústavním pořádkem a předloží věc Ústavnímu soudu“. Podle ust. § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu platí: „Návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení je oprávněn podat též soud v souvislosti se svou rozhodovací činností podle čl. 95 odst. 2 Ústavy“. Dle čl. 95 odst. 2 Ústavy platí: „Dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu“. V této souvislosti je pak vhodné zmínit kupříkladu nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 2166/10, [21/2011 USn.], v němž zaznělo mimo jiné i následující: *Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézáni práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na konkrétních skutkových zjištěních. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení. Snaha o nastolení stavu, kdy jednatel může důvěřovat aktům státu a jejich věcné správnosti, je základním předpokladem fungování materiálního právního státu. Jinak řečeno, podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva.* (citováno dle www.beck-online.cz). Tento postup pak měl být nepochybně aplikován již při samotných úvahách o vyhlášení amnestie a při její konstrukci. Namísto toho však bylo zcela myslně postupováno dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva, jejíž obsah se v zájím případě neshoduje s tím, co bylo deklarováno při objasňování důvodů amnestie. To však samozřejmě pouze na okraj. Nikoli na okraj je však nutné zmínit, že v případě podání návrhu podle ust. čl. 95 odst. 2 Ústavy, jak je to i v tomto případě, dochází k přímé aplikaci tohoto ustanovení, jak bylo vysloveno i v nálezu Ústavního soudu č. 5/2001 Sb. ÚS, sv. 21 (č. 78/2001 Sb.).
7. S ohledem na výše uvedené je třeba zvážit rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z hlediska jeho právního charakteru jako právní normy a z hlediska jeho právní síly. Podle našeho názoru má Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii právní sílu zákona

z důvodů, které budou dále uvedeny, a je proto třeba na tento právní akt hledět stejně jako na zákon a stejně tak s ním nakládat.

8. Z obecného hlediska musí právní předpis vykazovat zejména následující vlastnosti – musí být relativně obecný, musí obsahovat právní pravidla, musí být vyhlášen ve Sbírce zákonů a musí jej vydat subjekt, který má k jeho vydání pravomoc. Právní předpis pak musí být publikován. Všechna uvedená hlediska jsou u předmětného rozhodnutí prezidenta o amnestii přezkoumatelná a seznatelná, byť proces „přijetí“ ve smyslu legislativního procesu bude dále podroben kritice.
9. Z čl. 39 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) se podává, že: „Jen zákon stanoví, které jednání je trestným činem a jaký trest, jakož i jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit.“ Důkazem opaku pak lze dovodit, že o zrušení trestního stíhání nebo o jeho zastavení, může být rozhodnuto pouze na základě právního předpisu, který bude mít taktéž sílu zákona, neboť v opačném případě by došlo k porušení práva na spravedlivý proces, který je zakotven nejen vnitrostátními normami České republiky, ale i mezinárodními smlouvami, k jejichž dodržování se Česká republika zavázala.
10. Jednou z podmínek platnosti zákona, kromě řádného průběhu legislativního procesu, je i jeho vyhlášení, jak výslovně stanoví Ústava ve svém čl. 52, když jeho odst. 2 odkazuje stran způsobu vyhlášení zákona na zákon. Tímto zákonem je zákon č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších změn a doplňků (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“). Podmínkou nabytí platnosti zákona je tedy vyhlášení ve Sbírce zákonů. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. d) zákona o Sbírce zákonů platí, že rozhodnutí prezidenta (kterým rozhodnutí o amnestii samozřejmě z podstaty věci, nejen svým názvem, ale též svým obsahem a účelem, je) je dalším aktem státního orgánu, který se vylašuje ve Sbírce zákonů.
11. Již z právě uvedených argumentů jasně vyplývá, že právní povaha a právní síla rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii je právním předpisem majícím právní sílu zákona. K tomu příkladmo uvádíme i rozhodnutí velkého senátu Evropského soudního dvora ve věci Leyla Sahin vs. Turecko, sp. zn. 44774/98 [5/2011 SbREs.], kde Evropský soudní dvůr mimo jiné jednoznačně judikoval, že je nutné vykládat *pojem „zákon“ ve smyslu jeho „podstaty“ a nikoliv jeho „formy“* (citováno z odst. 88.). Tento názor je pak podrobněji rozvozen nejen v tomto, ale i v dalších rozhodnutích. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem považujeme tento závěr Evropského soudního dvora za rozhodující.
12. Je nezbytné zdůraznit i tu skutečnost, že každý právní předpis podléhá možnosti zrušení pro rozpor s ústavním pořádkem České republiky. Tak je tomu především v případech, kdy dochází k narušování základních hodnot demokratického právního státu.
13. Možnost zrušit rozhodnutí prezidenta republiky nebo jeho část jako předpisu stejné právní síly, jakou má zákon, vyplývá z ust. čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy. Ústavní soud je pak jediným orgánem, který má takovou pravomoc.
14. Není možné připustit situaci, aby v demokratickém právním státě existovala právní norma vydaná prakticky (být v této věci je Ústavou samou v jejím ust. čl. 63 odst. 3 vyžadována kontrasignace předsedy vlády) jednotlivcem (bez ohledu na to, že se jedná o prezidenta republiky) a která by nebyla přezkoumatelná v rámci obecného nebo ústavního

soudnictví. V této věci je pak zcela zřejmé, že napadnuté rozhodnutí není a nemůže být podzákoným právním předpisem, a proto jeho přezkum musí být svěřen Ústavnímu soudu.

15. V daných souvislostech je nezbytné zmínit i tu skutečnost, že Ústavní soud již v minulosti zrušil některá rozhodnutí prezidenta republiky, a to rozhodnutí mající rozličnou povahu. Není důvodu, aby rozhodnutí prezidenta republiky o vyhlášení amnestie bylo z tohoto úhlu pohledu posuzováno dle jiných měřítek, než ona ostatní rozhodnutí, která jsou taktéž naprosto jedinečnými pravomocemi hlavy státu. Jedná se např. o jmenování členů bankovní rady, tzv. kauzu Melčák (usnesení Ústavního soudu Pl. ÚS 27/09), ale i o rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 87/06 (139/2007) k pravomoci prezidenta republiky jmenovat místopředsedu Nejvyššího soudu. V uvedených případech se sice jednalo o typově jiná rozhodnutí než-li je rozhodnutí normativní povahy, nicméně i na těchto příkladech je zřejmé, že rozhodnutí prezidenta republiky v žádném případě nejsou nepřezkoumatelná a nedotknutelná.
16. Závěrem této části uvádíme, že jsme si vědomi nálezu Ústavního soudu č. 126/1996 Sb. ÚS, sv. 6 (č. 1/1997 Sb.), nicméně jsme přesvědčeni, že závěry tam uvedené není možné aplikovat na tuto zcela ojedinělou a svou podstatou diametrálně odlišnou kauzu, neboť jak bylo výše vyloženo, rozhodnutí prezidenta republiky o vyhlášení amnestie je právním předpisem na úrovni zákona, nikoli jiným právním předpisem, který by z hlediska hierarchie právních norem byl podzákoným předpisem.
17. Právní institut amnestie považujeme v současné právní úpravě a v současném ústavním pořádku za institut, jehož použití, jak vyplynulo i z rodících se ústavních zvyklostí, má být užíván poskrovnu, ve výjimečných případech a tak, aby nedocházelo k poškození zájmů lidí žijících na území našeho státu. Rozhodně nelze mít za to, že by institut amnestie měl být používán v takovém rozsahu, jak bylo učiněno v napadeném případě. V minulosti vyhlášené amnestie prezidentem Václavem Havlem tyto podmínky naplňovaly, navíc způsob jejich přípravy byl diametrálně odlišný..

IV.

Legislativní proces přijímání Rozhodnutí prezidenta o amnestii ze dne 1. ledna 2013

18. Ust. čl. 63 odst. 3 Ústavy jednoznačně požaduje, aby rozhodnutí prezidenta republiky učiněné podle ust. čl. 63 odst. 1 písm. j) Ústavy, dle kterého bylo napadené rozhodnutí prezidenta republiky vydáno, bylo spolupodepsáno předsedou vlády nebo jím pověřeným členem vlády. Podle ust. čl. 63 odst. 4 Ústavy pak za rozhodnutí prezidenta republiky podle právě uvedených ustanovení odpovídá vláda.
19. Požadavek kontrasignace rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii je pak kladen ústavodárcem proto, jak osvětlil Ústavní soud ve svém usnesení ve věci vedené pod sp. zn. III. ÚS 641/99, že: „Pouze jako obiter dictum Ústavní soud přisvědčuje právnímu názoru účastníka řízení, dle něhož výkon ústavního práva kontrasignace dle čl. 63 odst. 3, 4 Ústavy je speciálním ústavním aktem, za jehož obsah vláda odpovídá Poslanecké sněmovně“. Kontrasignace premiérem (nebo jím pověřeným členem vlády) je podmínkou platnosti rozhodnutí prezidenta republiky a nelze proto přisvědčit veřejně publikovanému názoru pana předsedy vlády, že kontrasignace rozhodnutí premiéra republiky je „ústavní zvyklostí“ a že pan předseda vlády neměl možnost ani právo kontrasignaci odepřít (k

tomu blíže mj. i Sládeček, V.; Mikule, V., Syllová, J. Ústava České republiky. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, 949 str. ISBN 978-80-7179-869-9, str. 467). V případě obdobně podávaného návrhu na zrušení zákona v dříve posuzované věci tak již judikoval i Ústavní soud (nález č. 16/1994 Sb. ÚS, sv. 1 (č. 91/1994 Sb.)). Je nutné mít na zřeteli, že pokud by předseda vlády měl dle ústavního pořádku České republiky pouze bezmyšlenkovitě podepsat jakékoli rozhodnutí, které mu prezident republiky předloží, byl by ve své podstatě pouze zhuštěn do osoby bez vlastního názoru, která mechanicky předloženou listinu podepíše, převezme za ni odpovědnost, ale buď neví, co listina obsahuje nebo jej to nezajímá. Z hlediska ducha Ústavy i ústavního pořádku jako celku, jakož i zásad, na nichž spočívá demokratický právní stát, by se v takovém případě jednalo přinejmenším o právní nonsens. Takový výklad však jednoznačně nelze připustit. Z internetových stránek Úřadu vlády ČR i z prohlášení členů vlády pak jasně vyplývá i skutečnost, že předseda vlády neseznámil členy vlády nejen s obsahem Rozhodnutí prezidenta o amnestii ze dne 1. ledna 2013, ale dokonce že o něm členy vlády ani neinformoval. Z dostupných zdrojů není nikde uvedeno, že by se vláda touto problematikou vůbec zabývala, resp. by vzala předem tuto skutečnost na vědomí, když tuto skutečnost potvrdil i pan předseda vlády a členové vlády ve svých veřejných vystoupeních..

20. Konstrukce vydání rozhodnutí prezidentem republiky s kontrasignací předsedy vlády je pak Ústavou výslovně předpokládána pro předem jasně vymezený okruh situací. Nelze pak nevidět nejen to, že předseda vlády je jakožto člen vlády spolu s ostatními členy vlády za rozhodnutí prezidenta odpovědný (a nelze se ztotožnit ani s námitkou vznesenou jedním z ministrů, že vláda odpovídá výhradně za vykonání rozhodnutí prezidenta republiky), ale ani to, že předmětným rozhodnutím prezidenta republiky o amnestii dochází ke změně právního stavu celé řady osob. Byť odpovědnost vlády za Rozhodnutí prezidenta o amnestii může být pouze odpovědností politickou, devalvuje postup pana předsedy vlády, který s obsahem Rozhodnutí prezidenta o amnestii ze dne 1. ledna 2013 ani s jeho faktickou existencí předem neseznámil ostatní členy vlády, legislativní proces potřebný k přijetí takového rozhodnutí takovým způsobem, že jej činí nicotným. Za samotnou realizaci amnestie je pak totiž odpovědný ministr spravedlnosti, do jehož resortu a pravomocí tato problematika věcně patří.
21. S ohledem na tu skutečnost, že Ústava České republiky obsahuje z hlediska existence kontrasignace rozhodnutí prezidenta republiky předsedou vlády nebo jím pověřeného člena vlády pouze 11 skutkových podstat (nepočítaje v to ust. čl. 63 odst. 2 Ústavy) a s ohledem na to, že předseda vlády je v našem právním řádu vedle prezidenta republiky hlavou moci výkonné, nelze připustit výjimku z pravidla, že neznalost práva neomlouvá, když navíc napadené Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013 podstatným způsobem zasáhlo nejen do osobního postavení významně velké skupiny osob trestně stíhaných, ale zároveň i podstatným způsobem ztížilo a v řadě případů i fakticky znemožnilo (např. v kauzách, kde odpovědné osoby jednaly jako členové statutárních orgánů právnických osob, které již v uplynulém desetiletí zanikly, a tedy není možné se u nich dovolávat práva na náhradu škody a tehdejší statutární orgány se již fakticky „rozpuštěly“ na jednotlivé fyzické osoby, které neňesou žádnou odpovědnost kromě morální – zde lze poukázat např. na kauzu spojenou se společností H – Systém a.s., jak je soudu známo z úřední činnosti, kde valná většina poškozených do dnešního dne neobdržela na náhradě škody vůbec ničeho) osobám, které byly poškozené trestnou činností, možnost domoci se nejen náhrady škody, ale i jen morální satisfakce. Je tedy nezbytné, aby jakýkoli právní předpis byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené

kompetence a ústavně předepsaným způsobem (k tomu blíže i nález Ústavního soudu pod č. 168/2001 Sb. ÚS – citováno dle www.beck-online.cz)

22. Z hlediska ústavnosti Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013 je nepochybně třeba sledovat i legitimitu jeho cíle, tedy to, zda je cíl tohoto rozhodnutí ústavně konformní, a to především s ohledem na to, co již v minulosti judikoval Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. Pl. ÚS 42/03 stran oprávněných nároků poškozených. Nelze opominout ani zájem celé společnosti přinejmenším na projednání trestných činů či opomenou smysl a účel existence trestního práva ve společnosti.
23. Jestliže podle ústavy premiér spolupodepisuje amnestii prezidenta, což je podmínka její platnosti, a zároveň za tento podpis předsedy vlády nese vláda jako celek, není možné, aby věc nebyla ve vládě vůbec projednána. Podpis premiéra zavazuje celou vládu a je tedy na místě požadovat projednání takové věci na zasedání vlády, byť informace o takovém jednání z pochopitelných důvodů nemusí být před vyhlášením amnestie veřejná. To se nestalo v této věci a je to podle názoru zdejšího soudu v rozporu s ústavním pořádkem a Ústavou samotnou.

V.

Rozpor čl. II Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013 s ústavním pořádkem České republiky

24. Argumenty uvedené pod bodem IV. Legislativní proces přijímání Rozhodnutí prezidenta o amnestii ze dne 1. ledna 2013 i další body tohoto Návrhu jsou zhusta podkladem i takéž tohoto bodu Návrhu, a proto je zde nebudeme opakovat. Nad rámec již uvedeného uvádíme následující.
25. Článek II amnestie dle názoru zdejšího soudu porušuje i další, výše neuvedená, ustanovení, zejména Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), Ústavy, ale i Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. V preambuli k Ústavě a v jejím ust. čl. 1, jakož i v úvodním prohlášení Listiny, ale i v řadě mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, se Česká republika přihlásila k osvědčeným principům demokratického právního státu, který je založen na úctě k právům a svobodám člověka a občana a na demokratických hodnotách.
26. Podle článku 37 odst. 3 Listiny je stanoveno, že „všichni účastníci soudního řízení jsou si v řízení rovni“. Tato dikce Listiny nerozlišuje mezi řízením trestním a občanskoprávním v širším smyslu. Lze tedy dovést, že se toto právo vztahuje i na řízení trestní, v němž účastníky řízení jsou i poškození. Jestliže prezident republiky vyhlásí článek II amnestie, znemožnil tím oprávněným poškozeným domoci se výroku o náhradě škody již v trestním řízení. Poškození pak proto musí uplatnit svá práva jednou již uplatněná v řízení před civilním soudem. To jen dále poškozuje jejich právo uvedené v článku 38 odst. 2 Listiny. Zde je uvedeno, že každý má kromě jiných práv v soudním řízení také právo, aby jeho věc byla soudem projednána bez zbytečných průtahů. V této konkrétní věci nemůže být řeč o tom, že by se soud věcí nezabýval a byly zde průtahy. Jestliže ve věci, která má asi 50 tisíc stran soud od nápadu obžaloby rozhodne věc do 8 měsíců, jde o dobu přiměřenou rozsahu a složitosti věci. Dovolíme si říci, že jde o dobu spíše velmi krátkou. Poškozený

v této věci (konkrétně jde o Komerční banku a.s.) uplatnil náhradu škody ve výši cca 1,4 miliardy korun bez úroků. Nemožností projednání věci před trestním soudem se však jeho šance na získání alespoň zlomku náhrady škody oddaluje do neurčita. Obdobná situace však nastává i v jiných trestních kauzách, které již byly, nebo budou, zastaveny. Tím amnestie podle názoru soudu porušuje základní principy Listiny ohledně soudního řízení.

27. Dalším problematicky dotčeným ustanovením je z tohoto pohledu i článek 11 Listiny. Zde je upraveno a zaručeno vlastnické právo. Podle tohoto ustanovení Listiny mimo jiné je vlastnické právo všech vlastníků stejného zákonného obsahu a požívá zákonné ochrany. Dále je zde také zakotveno, že vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem. Z obsahu tohoto článku jednoznačně vyplývá, že vlastnictví požívá zákonné ochrany a pokud je nějak porušeno, je právem vlastníka se domáhat soudní ochrany. Toto právo je však poškozenému v tomto směru opět minimálně oddáleno do blíže neurčené doby. Je nutno vzít v potaz, že v případě uplatnění nároku u civilního soudu bude s ohledem na neskončené trestní řízení civilní soud. Nelze ani pominout, že Komerční banka byla koncem 90. let prodána zahraničnímu vlastníkovi a v souvislosti byla její pasiva vyrovnána státem. Byla vyrovnána i z peněz daňových poplatníků. V tomto okamžiku tedy amnestie ohledně zastavení stíhání vlastně poškozuje i stát, který na sebe příslušná pasiva převedl. Pokud amnestie zastavuje trestní stíhání, porušuje i tento článek Listiny, kdy vlastnictví požívá zákonné ochrany. Vlastníkovi je tak vlastně toto jeho právo fakticky oddáno. Nelze samozřejmě zapomenout ani na třetí odstavec předmětného článku Listiny, podle kterého vlastnictví zavazuje a navíc nesmí být zneužito k újmě práv druhých.
28. Soud zde samozřejmě bere zřetel na to, že samotná Ústava s důvěrou svěřuje prezidentovi do rukou možnost vyhlásit amnestii, ale jsme přesvědčeni, že prezident republiky, byť z výkonu své funkce není, na rozdíl od vlády odpovědný, je povinen vykonávat svoji funkci v souladu se slibem, který učinil při nástupu do funkce. Znění tohoto slibu, uvedené v čl. 59 odst. 2 Ústavy, je: „Slibuji věrnost České republice. Slibuji, že budu zachovávat její Ústavu a zákony. Slibuji na svou čest, že svůj úřad budu zastávat v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“ Pokud prezident republiky nevykonává svoji funkci v souladu se základními demokratickými principy, na nichž je postaven právní stát, musí existovat způsob či cesta, jak jeho jednání zvrátit, a to zejména v České republice, v zemi s její pohnutou historií. Nemůžeme totiž připustit pouhý gramatický význam slov v nejvyšších patrech našeho právního řádu, musíme sledovat i úmysl ústavodárce, zákonodárce, promýšlet ducha Ústavy a neustále mít na zřeteli základní lidské a demokratické hodnoty tak, jak byly v posledních dekádách opět v souladu se znovupostavenými ústavními principy a zásadami po roce 1989 vzaty v život. Není možné rezignovat na veškeré tyto nejdůležitější zásady pouhým odkazem na to, že daná situace nastala poprvé v historii a spokojit se s minimalistickým použitím a zapojením výkladových metod, které jsou pouze účelově aplikovány tak, aby mohlo dojít k jednání odporujícímu všem základním demokratickým principům moderního právního státu. Tomu nasvědčuje i znění ust. čl. 4 odst. 3 Listiny: „Zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky.“ Zobrazuje se to konečně i v rozhodovací praxi Ústavního soudu, například v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 420/09, v němž se mj. uvádí, že požadavek uznání absolutní hodnoty jednotlivce stojí v samotném základu moderních liberálních demokracií, z čehož vyplývá celá orientace fungování státu a státní moci, hlavním nádechem jejich fungování je pak v prvé řadě zajištění respektu k právům a svobodám jednotlivce. Z těchto důvodů a proto, že slib soudce podle ust. § 62 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, na základě zmocnění

Ústavy v jejím čl. 93 odst. 1, zní: „Slibuji na svou čest a svědomí, že se budu řídit právním řádem České republiky, že jej budu vykládat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a že v souladu s ním budu rozhodovat nezávisle, nestranně a spravedlivě.“, podávám tento Návrh.

VI. Návrh na vydání nálezů

Na základě rozebraných skutečností navrhuje vydání tohoto **alternativního nálezů**:

Varianta I:

Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1.ledna 2013, vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č.1/2013, se **r u š í**, jelikož je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Varianta II:

Článek II Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1.ledna 2013, vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č.1/2013, se **r u š í**, jelikož je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

V Praze dne 21. ledna 2013

JUDr. Kamil Kydalka
předseda senátu

Přílohy:

- 1.) Usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovaných
- 2.) Obžaloba sp.zn.3 T 11/2010
- 3.) Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.června 2011, sp.zn. 3 T 11/2010
- 4.) Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27.září 2012, sp.zn. 6 To 58/2011
- 5.) Usnesení Městského soudu v Praze o přerušení trestního stíhání ze dne 15.1.2013